

38

EDIE

Ypry, září 1921

Vidí ho z okénka příjíždějícího vlaku. Jeho profil. Tvář se obrací, stojí na nástupišti. Slyší, jak se sama nadechuje, vtlačí záda do sedadla a odvrátí obličej od okénka. Pro tuto chvíli je to totiž on. Francis. Pak se ale zadívá znovu na muže, jenž vykročil kupředu, a je to Harry, který přešlapuje z nohy na nohu, přejíždí pohledem po celé délce vlaku, ve tváři se mu zračí obavy a nervozita, ale pak se rozzáří, když si jí všimne.

„Dovol, abych ti vzal kufr.“

„Bože můj, jsem tak ráda, že tě vidím!“

Je to úleva, co ji přiměje obejmout ho tak silně? Tiskne se k Harrymu, zatímco vlak se rozjíždí, dav se pohybuje a pomalu řídne. Tvář má položenou na Harryho hrudi, vnímá čistou vůni jeho košile i objímající paže a zase je jí osmnáct, cítí se v bezpečí a sebejistá, nic dalšího se nestalo. Opravdu se nechce odtáhnout a ukročit zpátky do světa poté.

„Myslím, že jsem právě slyšel, jak mi křuplo žebro.“

Cítí, že se směje. Slyší úsměv v jeho hlase a je vděčná, že tu je.

„Promiň. Bála jsem se, že tu nebudeš. Moc se mi ulevilo, že tě vidím.“

Odtáhne se. Je úžasné pozorovat ten úsměv, který jako by se nemohl narovnat, má nutkání položit špičky prstů na Harryho zvlněné rty, namísto toho si ale uhladí vlasy, poplácá ho po dlani a kývne hlavou.

„Pojďme,“ vyzve ji.

Kráčejí po nástupišti a Edie ho pozoruje. Naposledy ho viděla před čtyřmi měsíci. Celé ty čtyři měsíce ho potřebovala, pochybovala o něm a dělala si o něj starosti. Není si jistá, co způsobuje, že má dojem, jako by se jí půda pod nohama pohybovala, jestli je to skutečnost, že konečně jde po nástupišti nádraží v Yprách, nebo pohled do Harryho tváře.

„Určitě dost nejíš. Jsou ti vidět žebra. Jaký potom div, že jsem ti jich pár zlomila?“

Harry vypadá také unaveně, jako by nespál, ale mrkne jejím směrem a usměje se. „Je mi potěšením, že už mě zase peskuješ. Je to drsná, ale ryzí radost. Ne, aby ses mě bála pokárat. Rozhodně toho nenechávej.“

Když ale vyjdou na schody u nádraží, jeho úsměv se vytratí a také Edie se musí obrátit a podívat se.

„Bože můj. Věděla jsem, že je to zlé, ale ne takhle. Doma jsme neměli tušení,“ pronese. „Absolutně žádnou představu. Jak jste nás museli nenávidět!“

Pohlédne na něj s přáním, aby něco řekl, aby vysvětlil zkázu města ležícího před nimi, Harry však pouze zavrtí hlavou.

„Tohle jsem nečekala,“ vysloví Edie, protože něco říct musí. „Jenomže já vlastně nevím, co jsem čekala.“ Zatímco scházejí po schodech, položí mu dlaň na rameno. „Nevadí ti to? Bojím se, že se mi každou chvíli podlomí kolena.“

„Nedělej si starosti. Je to jen kousek a podařilo se mi najít hotel, který má všechny zdi – a dokonce i jakousi střechu.“